



**REINOUD VAN VUGHT**  
SCHILDERIJEN

**YVONNE MOSTARD**  
TEKENINGEN | BEELDEN

28 JANUARI - 26 FEBRUARI 2012

**DE VERBINDING**



## DE VERBINDING

Van een duo expositie wordt veelal verwacht dat er iets van een samenhang is tussen de getoonde werken van de twee kunstenaars. De galeriehouder zou ze toch niet zomaar hebben uitgenodigd samen te exposeren?

Welnu, wat ik zie is dat Reinoud van Vught en Yvonne Mostard beiden nadrukkelijk verwijzen naar de kunst-historie. Ze zoeken daarbij hun eigen weg in het labyrint van kunsthistorische stromingen, tendensen en scholen. En slagen daar beiden in. Niet dat ze specifiek naar elkaar verwijzen, maar wel vanuit een zelfde cultuurhistorische nieuwsgierigheid naar hun eigen werk kijken. Het is voor beiden een zoektocht naar wat (schilder) kunst nu eigenlijk is. Het zijn verwijzers. Yvonne Mostard nog meer dan Reinoud van Vught. Zo had de expositie kunnen heten: De Verwijzers.

Beter is echter De Verbinding omdat zij beiden niet alleen verwijzen, maar vooral ook een verbinding maken tussen wat aan hun werk vooraf ging en de wijze waarop ze daar nu een kunstzinnige inhoud aan geven. Ze verbinden observatie met experimenteerdrift naar techniek en naar het medium waarmee ze een verhaal vertellen. Ze vertellen het verhaal tussen kijken en realiseren; ze verbinden.

De Verbinding dus.

*Jaap Röell, recensent beeldende kunst*

Van Vught (1960) beeldt in zijn schilderijen de oersoep uit: ondefinieerbaar qua substantie en onduidelijk of het over iets groots of kleins gaat. Amorfe structuren in verf. Is het een weerslag van fossielen? Zijn het smerige Heugaveld tegels in klamme ontbinding? Is het een echo uit een onpeilbaar ver verleden?

Het lijkt Van Vught te gaan om het vermoeden dat hij met verf oproept. Een spanningsvol vermoeden van iets groots en meeslepends dat op uitbarsten staat, als een gestructureerde kakofonie van dissonante tonen van een orkest dat vlak voor de uitvoering de instrumenten stemt.

---

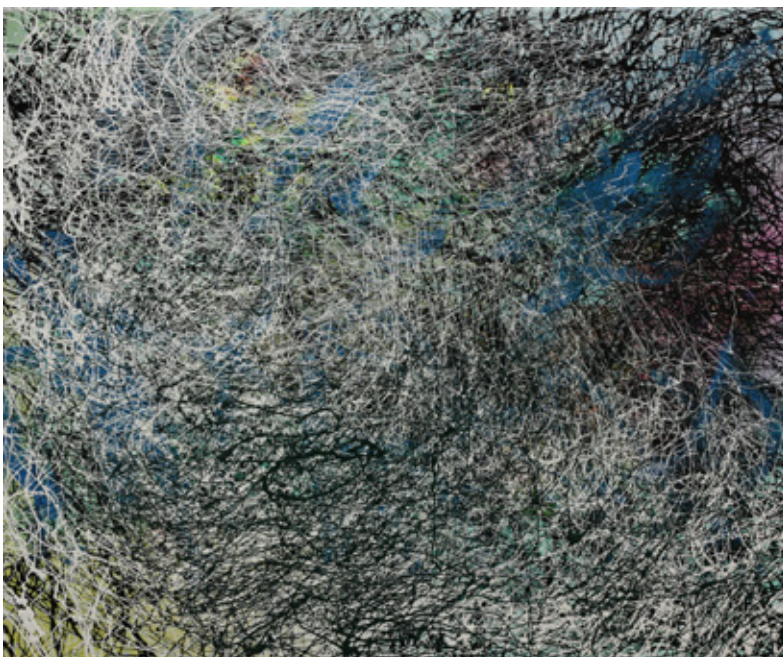
### YVONNE MOSTARD EN REINOUD VAN VUGHT LATEN ZIEN WAAR DE BEELDENE KUNST VANDAAN KOMT: DE VERBAZING OVER WAT DE WERELD ALLEMAAL TE BIEDEN HEEFT

---

In deze nieuwe serie 'images', wat ik in dit verband vertaal als het verbeelden van datgene wat gezien wordt, dringt de natuur zich nadrukkelijk op. Maar dan wel natuur die nog niet besmet of bemest is.

Door de verf te laten drippen en spetteren zoals Jackson Pollock dat deed, ontstaat er een soort natuurlijkheid, iets toevalligs en onaangeroerds, iets nieuws.

Van Vught is uiterst fysiek met de totstandkoming van zijn schilderijen bezig. Hij strijkt, veegt en aait de verschillende soorten verf die hij op het doek aanbrengt. Daarbij gebruikt



REINOUD VAN VUGHT 'GEEN TITEL'  
50 X 60 CM, OLIE-, ALKYD- EN LAKVERF OP LINNEN, 2011

DETAIL

hij alkyd-, olie- en lakverf door elkaar, soms overgoten door glazeer. Van Vught experimenteert, steeds weer opnieuw, en beoordeelt het resultaat, tot hij ziet dat het goed is. Van Vught 'vindt' soms dingen die hij niet had verwacht, er zit een mate van serendipiteit in zijn werk.

---

## REINOUD VAN VUGHT EN YVONNE MOSTARD MAKEN KUNST DIE EIGENTIJDSE KLANKEN RESONEERT UIT HET VERLEDEN

---

Hij creëert met verf wat Onze Lieve Heer met woorden deed: een aarde woest en leeg. De oersoep bestaat uit vele sporenelementen waaruit leven lijkt voort te komen. Dat gebeurt er in deze 'images', in deze verbeeldingen. Terug naar Het Begin, een herstart.

Het werk van Yvonne Mostard (1954) barst van de verwijzingen naar de beeldende kunst en literatuur. Bijvoorbeeld naar het schilderij van Jan van Eyck Giovanni Arnolfini en zijn vrouw uit 1434. Mostard verzelfstandigt de langgerekte bonten mouwen van de vrouw van Giovanni in twee houten witte vormen in groots formaat.

Of ze put inspiratie uit het schilderij Meisje met dood vogeltje van een onbekende 16<sup>e</sup> eeuwse Zuid-Nederlandse schilder, waar P.C. Boutens zo'n mooi gedicht over heeft geschreven:

*.....Doe maar als had je niets gehoord!  
En leef naar eigen wijsheid.*

Mostard maakt in aquarel en met synthetisch haar, een eigentijdse versie van dat meisje. Met felle blauwe ogen en rood gestifte lippen kijkt het meisje over je schouder, alsof ze daar iets ziet wat ze al eeuwen kent.

Mostard gebruikt woorden van dichters als Rainer Maria Rilke en Baudelaire (Les fleurs du mal) om poëtische elementen aan haar objecten toe te voegen. Zo combineert ze woorden van Rilke met haar weergave van een blauw/wit jurkje dat een meisje draagt in het schilderij van Govert Flinck uit 1640, Meisje met kinderstoel. Mostard maakt van dat jurkje twee versies van giethars waarbij ze op één met parelmoerverf woorden van Rilke schildert die de fysieke en geestelijke ruimte weergeven waarin het jonge kind nog verkeert en waarvan ze hoopt dat het kind die ook in haar latere leven zal behouden.

Kenmerkend voor het werk van Yvonne Mostard is dat ze een in haar ogen wezenlijk detail uit een schilderij of een deel van een zin als inspiratiebron gebruikt om dat detail uit te vergroten en er een zelfstandige kunstzinnige entiteit van maakt. In het kleine zit het grote.

Er is zo veel te zien en te lezen in het werk van Mostard, zo veel dat uitnodigt tot het maken van een reis en dat haar werk verbindt met schoonheid, weelde en zinnelust, dat al haar werk aantekeningen door de tijd heen lijken te zijn, reikend naar het wonderland.



YVONNE MOSTARD 'KINDERPORTRET'  
20 X 30 CM, AQUAREL, HAAR, 2011



'AL JE GEDACHTEN'  
GIETHARS, BORDUURWERK, STAALDRAAD, 2011



'KLEIN BLAUW MEISJE'  
56 X 40 X 40 CM, GIETHARS, 2011



HUUB HANNEN GALERIE

HUUB HANNEN GALERIE

BOSCHSTRAAT 50  
6211 AX MAASTRICHT

T +31 (0)43 - 325 55 52

GALERIE@HUUBHANNEN.NL  
WWW.HUUBHANNEN.NL  
WWW.GALERIESMAASTRICHT.NL